

Čuk na palci

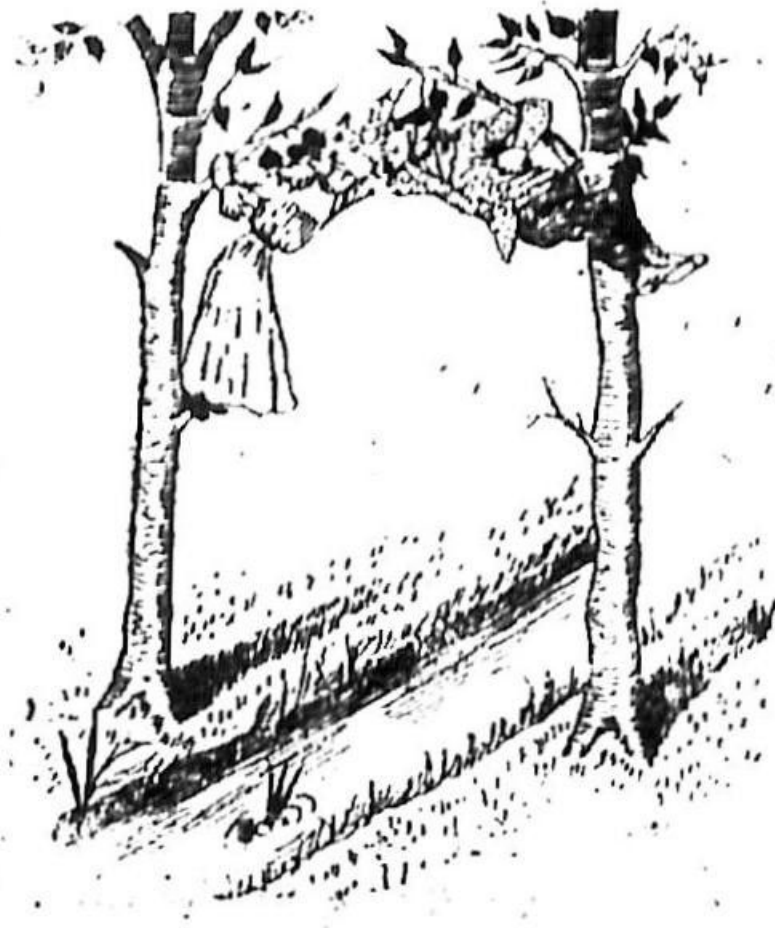
Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravljanje v Gorici, Via C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasom: 1 milimeter visočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, oaznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za tuzemstvo 22.50 L.

Leto II.

GORICA, dne 20. septembra 1923

št. 27.

Pregorka ljubezen je gvišna bolezen - če preveč zagori, se pa v vodi hladi.

Frajla je Marjanca,
to ni grdo ime,
saj ga stara mama
je nosila že.

Sicer dekle modno
vso je čez in čez,
včasih je nerodno;
kaj to tiče vmes?

V pas je kakor mravlja
ozka pol pedi,
vsa postava drobna,
drobne so kosti.

Kikelca je dolga,
moda to se vé,
tudi je Marjanco
vzela v kremplje že.

Poleg tega laso
je zvila v čopek lep,
tak je, da ga človek
vidi, če je slep.

Njen nasek pa po koncu
kot kavelj ji stoji,
nanj obesi suknjo,
gotovo jo drži.

In kaj bi vam razkladal
še drugih sto lepote,
ni lepše gospodične,
kar tiče se krasote.

Če rečemo še eno:
da starost svojih let,
si briše z belo moko,
da zgine vsaka sled,

smo rekli že obilo,
in zdaj naj ženin njen
lepo na vrsto pride,
naš dragi Jože Dren.

Mož je ves po modi,
ves svet ga že pozna,
saj veleznan je športnik,
član društva je »I-A«.

Če se vrši kje tekma,
naj bo motor, kolo,
je Jože Dren že zraven,
»mej duš« pa še kako!

Če je rokoborba
ali boj s pestmi,
veste, da naš Jože
rok križem ne drži.

Drugače mož ne pije
več, kadar je pijan,
no, včasih pozabavlja
kot dober vsak kristjan.

Drugače govoriti
vam o valuti zna,
po čem je danes gumi,
kaj opij zdaj velja.

Ni čuda, da Marjanca
je našla ideal,
v tem našem Jožku Drenu,
ki ji je srce dal.

Sta prišla na sestanek
tja v log ob kraj vode,
ob strani sta drevesi,
po sredi voda gre.

Smola, oj, presneta,
dogovor bil je tak,
k drevesu naj ob vodi
ob mraku pride vsak.

A kdo je to pomislil,
da sta drevesi dve,
kot krajcarja enaki,
a vmes pa voda gré.

Ko prišla sta na mesto,
zavzeta sta oba;
kaj pa je zdaj storiti,
ta nekaj res velja.

Čez vodo ni mogoče,
si zmočita nogo,
poskusiva drugače,
mogoče pa bo šlo.

Spet smola ima prste
nerodne svoje vmes,
razdalja prevelika
med debli je dreves.

Jože Dren je človek
odprtih res možgan,
brž v glavi se zjasni mu
in se zasveti dan.

Tam gori sredi debela
so veje, ki visé,
tja gori, le tja gori,
tam najdeva srcé.

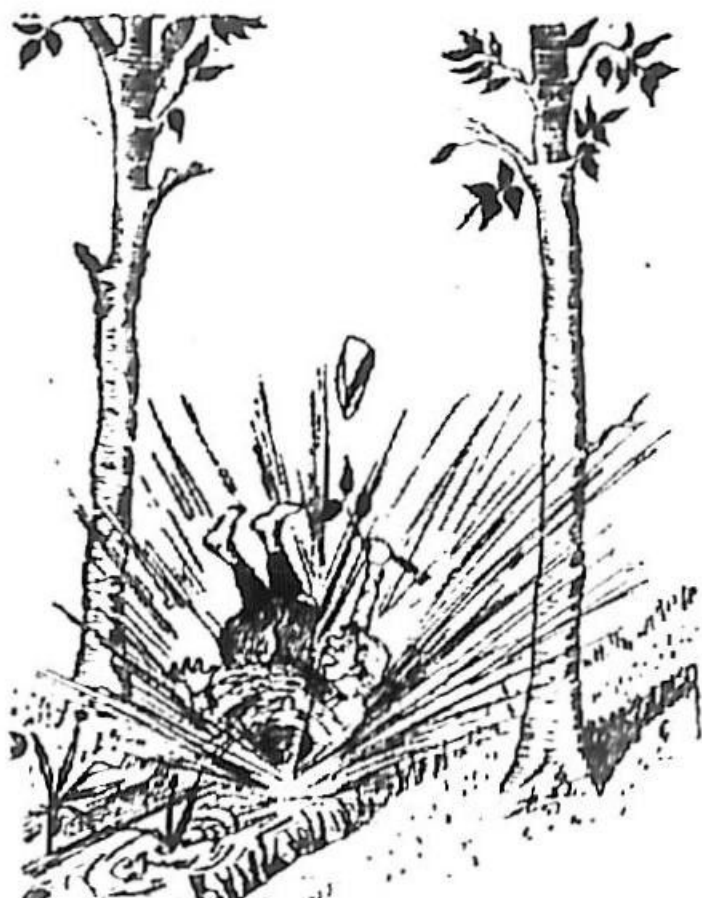
Oba sta hribolazca,
brž gresta na drevo,
a deblo je pregledko,
»pregledko« res ni šlo.

Ko enkrat sta na vrhu,
odprl se jima raj,
držita se za veje,
nagibljeta se — — — zdaj ...

se veja ena ulomi,
podere cel se svet,
ah, saj ni bilo časa,
da štela bi do pet,

ležala že sta v vodi
vsa mokra do vratu,
premrla od kopeli,
vsa blede od strahu.

To Čuk na palci videl
je tiste lepe dni,
ko šla pšenica v stroče
in bob vam v klas zori.

O blažene gramatike.

(Humoreska).

Matija Koren si je želel že izza mladih let po svetu. Rojen Slovenec, revnih staršev, brez premoženja in lastnega doma, je bil pa primoran ostati v svoji domovini in se posvetiti trgovski obrti. Priden je sicer bil, kajti pri 26ih letih je imel že svojo lastno trgovino. Poštenjak je bil tudi, kar je pričala vsa občina s tem, da ga je že v tretjič imenovala za občinskega tajnika. Rodoljub je bil tudi, ker je bil predsednik trem čitalnicam in tajnik skoro vsem. Škodoželen ni bil, ker je bil načelnik ognjegascev. Edino jezikoslovec ni bil. Govoril je namreč samo svoj materni jezik — slovenščino. Toda kdor goji misli, da bi enkrat v tujino pokukal, je neobhodno potrebno, da se vsaj za silo nauči nekoliko jezika, ki ga isti narod govori. V času vojne si je Matija Koren svoje premoženje tako pomnožil, da je nakupil tri hiše in slovensko — nemško gramatiko »Hitro nemško«. To poslednjo pa je kupil z namenom, da se prej ko mogoče priuči nekoliko nemščine, da bi potem zamogel v veliki cesarski Dunaj. V teh gramatikah se najdejo postavke, ki obsegajo cele pogovore, zlasti na potovanju. Teh postavk se je tedaj tudi Matija Koren oprijel in sicer kar na prvi strani kakor sledi.

Wochin reisen Sie? — Kam potujete?

Ich reise nach Rom! — Potujem v Rim!

Haben Sie bekannte dort? — Imate znance tamkaj?

Nein ich habe keine Bekannte dort. — Ne, jaz nimam znancev tam.

In dalje:

Entschuldigen Sie, geehrter Herr, dass ich Sie anrede. Ist es erlaubt etwas zu fragen? — Oprostite gospod da Vas nagovorim. Je dovoljeno eno vprašanje?

Bitte, bitte Herr. — Prosim, prosim gospod.

Was kann ich für Sie tun? — Kaj naj storim za Vas?

Tu je sem tukaj in mi ni mogoče najti voditelja.

— Samo to? Jaz Vam od srca rad ustrezem.

— Gospod Vaš dolžnik bom. S kom imam čast govoriti? Moje ime je Holzhorn Adolf, posestnik na Kranjskem, častni meščan, predsednik ognjegascev, sodni zapriseženec in član mirovne pogodbe.

— Moje ime je pa Ignacij Krottendorfer, založnik prešičevne na debelo, mestni svetnik, član komisije za živino in lastnik zlato medalje.

Sehr schön. — Prav lepo.

Sehr erfreut. — Jako veselo.

In tako naprej z vprašanji in odgovori v dveh jezikih.

Matija Koren se je naučil na pamet vse poglavje in ga je šestokrat ponavljal, kadar je bil sam. Nekega lepega dne se odpravi na pot, seveda s svojo gramatiko v žepu. Ko je prišel na Dunaj se niti najmanj

ni brigal za kake informacije in niti prenočišča si ni iskal, češ z njegovo nemščino bo preril skozi celi Dunaj. In res, v neki ulici izvenredno obljubljeni, se je obrnil do nekega gospoda, ki je zamišljeno zrl v izložbo.

Snel je klobuk z glave in uljudno pričel deklamirati svojo na pamet nastudirano nemščino:

— Entschuldigen Sie, geehrter Herr, dass ich Sie anrede. Ist erlaubt etwas zu fragen?

— Prosim, prosim, gospod. Kaj naj storim za Vas — mu odgovori ta v dobri nemščini.

— Tu je sem tukaj in mi ni mogoče najti voditelja.

— Samo to? Jaz Vam od srca rad ustrezem.

— Gospod Vaš dolžnik bom. S kom mi je čast govoriti? Moje ime je Holzhorn Adolf, posestnik na Kranjskem,

častni meščan, predsednik ognjegascev in član mirovne pogodbe.

— Moje ime pa je Ignacij Krottendorfer, založnik prešičevne na debelo, mestni svetnik, član komisije za živino in lastnik zlato medalje.

— Sehr gut!

To se je govorilo vse v nemščini in tako natančno po gramatiki, da se ni zamogel Matija Koren vzdržati vslika.

»Sakramiš, al gre to fajn«!

»Jest mislem tud' de bulš ne more jet«, odgovori drugi prav v ljubljanskem narečju. Matija Koren je odprl usta in nabulil oči.

»Čemu me gledate tako«, ga vpraša tujec, Saj imam tudi jaz ravno isto gramatiko kakor Vi. Oba sta izvrstno deklamirala.

Kje je vratar?

Pojedino so imeli pri Požeruhovih. Dokaj povabljenih je že bilo, a v hišo niso mogli, ker ni bilo vratarja, da jih je pričakoval v gala-opravi. Kdor ga najde naj se oglasi. Kdor

pa pošlje lire 3 na naslov Narodne Knjižarne, ulica Carducci 7, hiša Ljudske posojilnice mi pošlje Čuk Dr. Al. Gradnikove »Božje solze«.

NESPORAZUM.

»Lahko dobim nekoliko ricinovega olja«, vpraša mlada gospa lekarnarja, »ali samo takega, ki ne bi dišalo.«

»Naravno, takoj vam poslužim!« de lekarnar. »Izvolite sestiti in dovolite, da vam v tej vročini postrežem z malinovcem.«

»Zelo ste ljubeznjivi«, odgovori gospa in sede.

Čez pet minut čakanja vpraša: »Prosim, ali je že gotovo ricinovo olje?«

»No vidite, niti čutili ga niste.«

»Kaj nisem čutila?«

»No, ricinus, katerega sem primešal malinovcu?« Gospa prebledi. »Za Boga. To ni bilo za mene, temveč za mojo malo hčerko.«

PRAZNOVERJE.

»O Frsk, tako ti škripajo čevlji, kot da bi jih še ne plačal.«

»Kaj? Potem bi mi morala tudi obleka škripati.«

S. H. S.

Neki lord se je vozil v zrakoplovu in ko je preletel jugoslovensko mejo, vpraša pilota: »Slišaj, kako se imenuje ta dežela?«

»Ne znam natančno«, odgovori pilot, »enkrat je S, nato H in zopet S.«

PRI ZAJUTERKU.

Povabljenih je bilo k baronici več znancev. Nekdo je pohvalil malo hčerko baronice. »Pridno dekletce si prav za res. Čujem, da že pomagaš svoji mami. Kaj pa si že zmožna pridkati, no povej!«

Dekletce pa se je sramovalo in gugalo ob materi na desno in na levo. Mati pa jo pokara: »Malica, kakšno vedenje je pa to? Stoj mirno in povej gospodu, kaj delaš z mamo.« Vse se je laskavo uziro na dekletce in pričakovalo odgovora. Dekletce pa je zajecjalo: »Kadar vsi odidejo, pomagam mami šteti — žlice.«

Pepitu z Rojana.

Ma kaj mislete, da sn zares tako šutasta, de ne znam, de pr ns ne šrajamo po gramatike, ma če be ble Lblančane, kukr smo mi, nanka taku ne be znale, jeno uod Rojana se ne muore pretendirat tu, kr se lehko uod Leblane. Vi praveste, de če be pršou an Leblančan u Ruojan, de be pou v žveniment, a ja kej pej, jest Vm bu povedla ano štorio uod ane držine, ke ne muorem prou zagvišat, de je bla z Leblane, ma tm blizek pej za segurno — tu je blo, kadr sem hodila jest v šulo. — Zčnem pr matere, ke je podila fanta v šulo s šibo jeno krčala na vs glas: »Ti prklet mulc, ti andará in škola. Solo slaba kampa nija revina noštro poba.«

Fnt je odgovarjov: »No, no vado, parké že leibelc maša mačá de uva ke škrive«. An dan je mate zamedila vapor za Kuopr, jeno na ane kaluo ne začela jokat. »O, pr cinkve koraki ga peršo lempor.« Kdr je pršou muož damou, je pršó ženo: »Ti ga mešo ogi bžel fora de fenestra?« Pupa je bla pei bl furbasta, ko jo je an dan ana gspa prašala po laško ki je nečesario (00) je hitro gspuo pelala v kambro jeno pokazala fotografio od Franca Jožefa in Elizabete jeno rekla: »Eko, šenjora, kva že nečesarjo e anka nečesarica«. Ben videste de ni nvarnost, de be pale v žveniment, se rajše navadejo jeno šraja jo vsake druge jezek rajše ku suajega. Marija z Rojana.

Katra mpa Pepa.

(Iz Vrha).

Katra: Dabra jutra, Pepa, a s že pamuzla, a jemaje ki kajt mlaka uše kravo zdej?

Pepa: Zdej ga še je namrova, pa neičeje uštmat tiste mlekarne.

Katra: Sakravska pa tud, se tud pr nas bo zdej, kadr dama telijeta prač, kajt mlila.

Pepa: Neč a bo kadaj začida tista mlekarja, a s ki ču-tila tito diti.

Katra: Bo ja zljude, se zače-neje tie u niki, lih kaj de zač-neje, pale ni pa neč.

Pepa: Ja skara sm pazabila:

a je uas prsu damu, našga še zdej ni.

Katra: Še tud našga ni, jest navim, k se jema lušta cila nuč mpa še več glicdat tie u hišna čikle.

Pepa: Baš vidla, kaku se prulčeta, tie za ncajt, ki n muokr uk.

Katra: Veižna, veižna, lei čuka gare na čeminu!

Duhovita kolesarka.

Berač je ustavil na cesti mlado kolesarko:

«O gospodična zala, milostna in dobrotljiva. Že osem dni nič ne jem.»

Kolesarka: «To, imava gotovo obadva enega in istega zdravnika. Tudi meni prepoveduje jesti, toda storite kakor jaz. Jéjte in ne ubogajte ga!»

Jurjev pisalni stroj.

Jurij je šel pogosto v mesto in vsakokrat, ko je tam bil, je občudoval pri nekem trgovcu gospodično, ki je tipkala po pisalnem stroju. Ogledoval je, kako so ti kladivci skakali in kako je gospodična neprestano z vso hitrostjo trkala na tipke. Ko so mu povedali, da pri stroju ni potreba črnila ne peresa in da stroj sam od sebe piše, je bil Jurij v dovetih nebesih. Pokazali so mu, kako se vtakne papir in kako se ravna s strojem in nato je kupil stroj tudi Jurij. Po vrhu so mu dali še malo skrinjico in pokrov, nakar jih je pohvalil, da so ja-ko radodarni in »fajne« ljudje. Ko je prišel domov z novim čudežem, ga je takoj pokazal svoji ženi, ki ni bila te novosti nič manj vesela kakor on.

Ker je imel Jurij svojega si-na pri vojaki, mu je hotel ta-koj napisati prvo pismo, ki naj bi veljalo kot za poizkuš-
šnjo.

Vtaknil je papir v stroj, ši-roko sedel na stol, ter pričel z vso silo nabijati po dolgem in križem na tipke. Udaril je ka-mor se mu je boljše zdelo, da

so ga že nohti boleli. Ko je končal, se je veselo nasmejal, videč pred seboj polno polo-lepih vijolčastih črk. Njegov-a ženica si je nataknila očali in poskušala čitati.

«Črke so lepe prav zares, zdijo se mi prav take kakor v mašnih bukva, toda brati se pa prav nič ne more.»

«Kaj?» zakriči Jurij, «brati se ne more?»

«Ne» pravi starka.

Jurij je urno zgrabil stroj, skrinjo in pokrov, ter naravnost v mesto tekel z njim. Stopivši v trgovino, je zagnal ves klump na mizo in zakričal z gromčim basom: »Tu imate vaš klavir in vaš »švindel«. Pi-še še še, a brati ne zna živ človek.

ODGOVOR NA ZENITNO PONUDBO.

Z rajskim veseljem bi spre-jela ponudbo mladega gospo-diča s kljukastim levim uše-som in zelenim nosom, če bi bil gospodič le zadovoljen in voljan vzeti me za svojo legi-timno ženo pod sledečimi po-goji:

Sem mlada deklica, še sami-ca, stara 15 let, 13 mesecev, 69 minut in 74 sekund, prijet-

ne zunanosti, z drobno glavo kot baril za snop, vitke po-stave kot metla, tenkih nožic kot slon, gluha na eno uho, temnih oči kot maček in polna še drugih lepih lastnosti, ka-tere pokaže priložena fotogra-fija. — Obdaja me maloštevil-na družba 13 otrok, izmed ka-terih so dvakrat po trije na-enkrat zagledali luč sveta. Nu-di se nama prijetna bodoč-nost. Imam bogato doto, ki šteje 0.00000003 cent v goto-vini in vse predale polne zra-ka.

Če bi bil gospod zadovoljen s sledečimi predlogi in prilo-ženo sliko, si lahko še dopisu-jeva. Posto restante pod: »bradavica s tremi ščetina-mi«. (Fotografije čuk ni priob-čil, ker je prelepa in bi pre-več deževale ponudbe.)

ČUDEN SAMOMOR.

Gledališki igralec se je hotel radi nesrečne ljubezni umoriti in sicer na sledeči način. S se-boj je vzel strup, steklenico bencina, vrv in samokres ter se podal na železniški most. Najprej se je napil strupa, ohlil z bencinom ter se zažgal. Nato vrv okoli vratu in se je obesil na most s samokresom v roki hotoč se še v glavo u-streliti in si tako zasigurirati smrt. Ko bi vsa pregorela bi utonil. Toda drugače se je iz-šlo; ko se je namreč v strašnih mukah hotel ustreliti v glavo, je mesto glave prestrelil vrv, na kateri je visel in je štrbun-knil v reko. Obleka je takoj v-gasnila, a on se je dobro napil vode. Premislil se je in sklenil še živeti. Ko je priplaval k obrežju je z vodo vred izbru-hal tudi strup in mladenič je bil zopet na mestu.

DOBRA SOSEDA.

«Veš Vrabec, če bo pri Te-bi gorelo, pridem gasiti». — Vran: »In če se bo na Tvoja polja toča vsula, bom dal po-tem proti njej zvoniti».

STRAŠNO.

Bogatin, ki se pelje v I. raz-redu, sam sebi: »Sramota, da oni, ki se peljejo v I. razredu nimajo nič lepšega razgleda kot oni v III. razredu.

NAPAČNO SOČUTJE.

«Kaj pa jokaš tako hudo, ubogi otrok?» — Kakšen ubo-gi otrok sem jaz, saj je moj oče hišni gospodar in posest-nik!»

PRI SODIŠČU.

Sodnik: »Vi Brencelj, ali Vam ni obtoženec rekel krava?» — O ne, g. sodnik, krava ravno ne, ampak kar na sploš-no — govedina».

PRAVO POGODIL.

Dijak (prvič v mestu) koč-
jazu: »Malo mi boste mesto razkazali; kaj je najbolj vred-no, da si človek najprvo ogle-da?» Postrežček: »Morda naj-prvo novo zastavljalnico?»

ZLOBNO.

«Gospod Koren, ali bi se ba-li iti v vojsko?» vpraša brivec svojega klienta: »Eh, kaj naj bi se bal, ko sem tolikokrat iz-postavljen Vaši britvi!» odv-rne Koren.

Pismo.

Slovensko dekle piše sloven-skemu vojaku.

Carissimo Mio.

Prima keti skrivno ti duro sa-pere ke ijo sturo bene Ekuzi spero anke di te E ti duro sa-pere ke ijo nonso kosa adesso son andato via per unpoko tempo. E pensjo ke torno a poki žornl in drlo mu propjo per žorno non sa adesso E ti duro supere ke ga trova tua karfolna grazie per risposta E keti ankora pensja per me E kuzl pensjo anke mi perte mlo karo pensjo sempre per te E non poso vivere senza di te? E scrivi listeso in kvel po-sta kome prima perke ke lo trovo lo steso a do manika ga vista un soldato ke luzi konti ga vista in treno ke že andato in Verona

adesso nongo njente altro pju per skrivere

ke tanti saluti E tanti bači di tua Maria

Adio mio karo

Oprosti za pisavo, saj veš da ne znam.

O, vemo, drago dekle, da ne znaš laško pa vseeno pišeš, zato se ti pa cell svet smeje. Slovensko pa dobro znaš, a ne pišeš. Zakaj ne? Fantje, le pokljite čuku vsa taka pisma naših deklet, ki se sramujejo pisati po slovensko svojemu fantu. Vse homo priobčili.

IZ TOLMINA.

Tolminci čutijo potrebo, da se postavijo brezžične telefon-ske postaje na glavnem trgu, ki bodo vezale vse štiri balko-ne v svrhu hitrega prenašanja vsakodnevnih »kvant«, v pred-mestja bodo nastavljeni od družbe klepetulj kot uslužben-ci kurirji, ki bodo skrbeli za takojšnjo objavo.

(Za te službe po dosedanji statistiki — bo velika konkurenca, ker oboji spol in vsi stanovi imajo obilo razpolož-ljivih nadebudnežev.)

Znane tolminske klepetulje so že zaprosile kompetentne oblasti, da jim dovolijo usta-noviti v ta namen delniško družbo. Delnice bodo imele po mnenju strokovnjakov pre-cejšnjo vrednost.

NEPRIJETNO

RAZOČARANJE.

V domači gostilni na vasi spi pijanček, katerega ne mo-re na nobeden način zbuditi gostilničar. Ker mu drugega ne preostaje, si zmisli še skraj-no sredstvo za to, reče mu: »Hej prijatelj, vstani, tvoja hiša goril« Krčmar si misli, da je že pravo pogodil, a kako so pa šele začudi ko sliši odgo-vor: »Za take malenkosti me greš zbuditi, jaz sem pa mislil, da si ravnokar nastavlil sodček piva».

Plemenita smrkavost.

Služabnik (nad lesu): „Komtesa, gospod Stiska vec sporoča, da Vam ne more posoditi 50.000 lir.“
Komtesa: „Vedno stara historija, kadar se mi plemenitaši milostno ponižamo govoriti se podlimi meščani.“

Ribničan Urban.

Unkret k' sm biu šu tūd jest ne semin u Iblano sm se s vajngofam ke pjelou. Čeh je stau se ne štaracijone, pa je blu tuolku ldi, de se je vse drejnal. U muojme vaguone je blu use nētlacenu; prov uobenga placa naj blu. Jest sm lepu a anem kotičke pr uokne sedu, nesprut mjene pa kuferček jen an djebou gespud. Pa je še aden nuotre pršu, k' naj placa dubu. Tistme gspude, k' je zraven kuferčka sedu, je djau, de neš kufer ne polico djene, pa naj tu.

»Dajte z lajpa kufer preč, če buom kondehterja poklicov.«

»Pokličte ga,« je djau gspud.

Pa je rajs zečjev kričēt, de je kondehter pršu.

»Kaj je, de me kličete,« je diau.

»Ta gspud nječe kufra preč del, de b' jest ke šu.«

»Kaj mjeni praute nakaaa? kondehter, »precej denite kufra strane.«

»Nakaaa« je djau gspud.

»Kaj? Ga ne buoste dejli. Mirkejte se, če ne buom štaracijonšefa poklicov.«

»I pokličte ga,« je djau gspud.

Pa štaracijonšef je kmale prtjeku jen vprašou, kaj se krajgajo.

»Ta gspud nječe svojga kufra ne polico det.«

»Kaj nječel Tu b' jest rad vidu.

»Precej denite guore ne polico.«

»Nakaaa,« je djau gspud.

»Oh ta je pa lajpa,« je djau Kaj ne vajste, de sm jest štaracijonšef, jen de čm bet rešpektiran. Če ne djenete prou prec kufra guore, buom žen-darja poklicov.«

»I pokličte ga,« je djau gspud.

Nu pa je rajs pršu tūd žen-dar.

»Kaj je tle,« je djau.

»Ta gspud nječe kufra ne polico det.«

»Alo, alo, le brž denite kufer s puote.«

»Nakaaa,« je djau gspud.

»O ti zlude ti, kaj mjeni si upaš toku uodgovarjet; al ne vajs, de sm jest postava? Kar brš, če ne buo preiskava; pokličem kamandanta.«

»I pokličte ga,« je djau gspud.

I buh nebješke, tūd kamandant je pršu.

»Kaj se godi tle u tem vaguone?«

»Ta gspud nječe det svojga kufra ne polico.«

»Gspud, ne dajajte se ko-ker kašen matafir; denite hitru kufer preč.«

»Nakaaa,« je djau gspud.

Tu je kamandanta toku ujezilu, de je kar zekleu.

»Gspud, ubugejte, jen z lajpa denite kufer strane, če ne

Vas buom ukazou ven pjelet. Precej denite kufer guore.«

»Nakaaa!«

»Buom patrolo poklicov.«

»I pokličte jo,« je djau gspud.

Kamandant je šu s cuga, jen hmale netu je pršu an frajtar s pjetmi možini.

»Gspud, denite kufer ne polico, sej vajste, de buoste je majle drgače sitnoste. Denite guore!«

»Nakaaa!« je djau gspud.

»Pa zekaj ga nječe det guore?«

»Zetu k' naj muoj,« je djau gspud.

»No čegav pa je puotlej?«

»Muoj,« sm djau jest pa fajfo u aržet du.

»Gromska oblast, zekaj pa najste tu prej povajdou?«

»I saj me naj nešče neč u-prašou,« sm djau jest. Puotlej sm pa kufer pod klop du, pajngof je zepiskou, pa sino naprej šle u Iblano.

Pismo iz Rojana.

Lube muj Čuk!

Buode tako duober jenu šampiraj tu pismu, vze ke si zatrubu inalu pu mandrjersku. Mi mandrjeri sumo zde ratali kampjuni uod eleganze jenu Rujan je ratau pikolo pariži. Naše pupe nuosjo use vze kapelin. Ma, so ratale šerju. Oh, ki suo tisti lepi cajti, ke smuo luovili pu Rujane uočade ku ribči škombro. Mašima tiste uod fabrike uod štrpuhov suo taku šuperbe, de buojo kmale metale zvizde z nebis s svojim nusom.

Pole suo anka druge šinjorine, ke se jim duopade tečt na anem prosturu u Barkolah, ke mu pravjo pattinaggio, mi mandrjeri be rekli rajše bati nažo, zakej jeh je duosti, ke kder naluovejo jenu grejo do-mu, na znajo vč, ki majo nus, jenu ga pole utikajo, kamr jeh ne briga nč.

Da buoš vedu, de v Rujane žvimo duobro pej de nam ne

manka nč, te povemo, de smuo duobili (namestu šušidja ze dižokupate) na an fondo use le-pe reči: Teater uod šinjotov, kaštel jenkantado, ano barako kamr kažejo ano babo, ke pe-za šaldo duosti (parun barake be kmalu ocbou mojga amiko-ta, zetu ke je riku, de be bla duobra ze v macel).

Naše pupe suo kukr mataste, ma mi bugi džokupati š-bi. Uoblast jeh pučel Čeju jet na tisto reč, ke frli puo lufi jenu glidat šimje, če ne pej držijo mužo, Tm se že uhvi kšno uočado, mašima če šperirajo de je u garžeti kšna lira. Ma je mizerja, lube muj Čuk!

Kder buo kej novga se ze uoglasmo; škužiraj, če je u pisme kšna falopal. Puozdra-vemo lepu tebe, sovju jenu Ma-rijo ze Rujana!

Pepi (ze Rojana) Koko, Nine

ZENITVENA PONUDBA.

Rojena sem l. 1856 ravno na pasji dan, zobe imam tri in pol, četrti je na potu, pijem rada in v sladčičarne rada zahajam, to pa zato, ker še nimam dovoljenih zob. Dote imam 20 tisoč starega dolga, ta novl še ni izračunan, lasje so izvanredni, več belil kot črnih. Želim znanja k kakim boljšim sladčičarnarjem, ki stanuje blizu vode in kjer bo tudi moje prvo veselje z žabami.

Naslov pove iz priljivosti l. Leban, Tržič, S. H. S.

DOMAČI PODUK.

Osemletni sinček čita v listu in vpraša očeta: »Papa, tu čitam, da bo naše županstvo se zidalo zavod za idijote. Ali so idijoti tudi ljudje?«

Oče: »Kajpada! Idijot je človek kakor jaz.«

NAPREDEK.

Mati: (svojemu sinu, došle mu na dopust): »No, kako pa, ljubi Peter, napreduješ pri vojakih?«

Peter: »O mati, sem že avanziral zdaj že suazim stotnikove konje.

Na pošti v Julijski Benečiji.

Prvi. Čujte, gospod Slamnik, kam za vruga naj pa pošljam to pismo: P. Trnovo — Terranuova — Grafenbrunn? Ali pa tole P. Nabrežina — Nabrežina — Aurisina? — Ali pa celo to: Montesanto — Campanuza, via Ascoli 19.7».

Drugi. Tiho, bodi, Iglu, da te ne slišijo, sicer porečejo, da si proti vladi. Naši kraji so kot kraljevski princji, ki dobé po najmanj dvajset imen a nobenega priimka, zato se jih nobeno ime za stalno ne prime.

URŠE IN KATERCE.

Urša: Buh dej, Katerca, bejn kaku že kej zvm, kej ste že ustala; oh kak ste vi brdka.

Katerca: Pej bieste buotra Urša, dñs senj muogla ust't, ker jemam za djelat žjehta.

Urša: Bejšte, bejšte, anti ni zluomek, kej vi djelaste vsak dan žjehta, pa tku muoreste ustet vsak dan zguda.

Katerca: Pej tku je bieste, buh nas ohvar, nes je belika družina. Bieste, buotra Urša, sm miela upanje ud Baga, da se buo ta beč hčjer paračila, pa ljub je šou u Amerika, zdej pa ne viem, kdej bu tu kej. Ta mlajš hči ima tud močne skrbi, ker tudi svoj ljub je sou in ga beč nazaj ni.

Urša: No, Katerca, tku je, pa nisem tega si mislila, da bo tku Vam šlao vse pr uod. Jejžeš, jejžeš gorjé mu je, kdur ima dst hčeri, vendar jest nemam kt anga sina. Buh var, da bi jest miela tuolk hčeri, kt vi, jest bi si glavo zmejšala, pa muoj muž tut.

Katerca: Ja bieste, buotra Urša, da dekljeta ponucajo strašno dugsti. Treba jem je kupet zmiram kej, kiklu, šuolne in še dnar čejó jemet za jet u nedeljah na špas. Bieste, ambyt mi je puonucala petnajst lir za židana kucjeta. Vsega zlunka se zmislejo te pupe; al ni hudič, tku muoremo jemet mižerja. Zlunk pa nei vzame samo, da ne bi bla taka mižerja, zdej ni kukr je blu ambot.

Urša: Prou prašte Katerca. Vi jemaste mankur muža, ki Vam djela in Vam prinese duost dnara.

Katerca: Pa kej česte, buotra, ki mi prnese tisteh par soudu, druga pa use zapije.

Urša: Vi juočeste mižerja, ki Vam djela muož, kej bi muogla pej jest rječ, ki sem sama in nobeden me ne neč zasluž, še kmal fita ne buom muogla plačt. Je rjes, da Vi jemaste duosti utruk, ma muoreste miselt, da Vi tudi pereste, tam tud dobiste dnar.

Katerca: Pa bieste, ljuba muoja buotra, zakaj jest tku djelam, ma je, da napravim duota hčeram, če bo pršu ljub nazaj in druga, da preževim o trake, ker mž mi vse zapije.

Urša: Nej bo, kukr če, tud če je belika mižerja so uoštarije puhne. Če jemajo krkej soudov, tečejo u uštarijo.

Katerca: Bieste Urša, muj muž ima zmiram tista vieja za pit, rejše je brez jest kukr brz pit. Zbečer, ki pride dnu pjan, kumej d' huodi, se usjede za miza in se začne zman kregat, jest pa mu kakšna adgavarim pa morm letjet pred njim. Letim u štala in čefita, se skrijem, da me ne dbi, če me dbi me tku nabije, da padem po tleh, de muorem žganje pit. Če mu jest zbežim, se začne pa kregat s hčerama, tku, da muorejo še uone bežet duol na cesto.

Urša: Sej bieste Katerca, tku je, kdur jema pjanca u hiš, jest hvala Bogu sm sama in djelam kar čem. Nobenmu nisem u strah.

Preveč računano.

Ura je bila že polnoči. Gost se je čez mero najel in napil, zato mu gostilničar pomoli račun, pod nos. Ko je gost plačal, ironično: „No ja in natakár?“

Gost: „Boste že oprostili, njega nisem snedel.“

Pravijo iz Postojne, da se je »Berdist« zelo navdušil za slovenske punce, vkljub temu, da bode v Vipavi kmalu trgateg.

Pravijo, da se je na Krasu odprl velik rudokop, katerega je prevzela inpreža »dundun« iz Opatjegasela. Pričakuje se obilnega zaslužka ter se v ta namen mnogo pije in pleše.

Pravijo še v Postojni, da se je ex dolgoobrader in filozof na metre pri njegovi snubitvi poslužil tamburaškega zhora; ker je pa ta na njegovo izvoljenko premalo uplival mu je ves načrt izpodletel. Prihodnjič upa, da ji bo z glasovi salonskega orkestra srce presunil in si jo tako pridobil. Mnogo uspeha mu želi tudi Čuk.

Pravijo, da dopisniku pod »pravijo« iz Očizle, da so se mu možgani skisali. Očizlani mu svetujejo v zdravilo, da naj prvo s svojim dolгим nosom po svojem koritu prerije, potem naj šele išče smeti drugod!

Pravi, namreč gospodična iz postojnskega kina v zadnjem Čuku, da smo jo začele pridno posnemati v rabljenju brinjevega oglja in dvojno mlete krede. Me pa pravimo: lepoto čimo se le zato, da nas kranjski fantje bolj radi imajo. Postojnska dekleta.

Pravijo, da v Hrenovici k lari vozi zvonove tisti polž, ki bode pripeljal vojno odškodnino.

Pravijo, da se bode ustanovila velika centrala za gobe med Landolom, Zagonom in Hraščem. Za tako potrebo je pričelo sedaj jako ugodno vreme. Razprodajalci gob se iščejo.

Pravijo iz Postojne, da bi se neka kraševka zelo rada oddala. Predpogoji so: naslov (doktor ali inženir, nazadnje tudi uradnik), trgovina s slaščicami, konjsko opravilo in kobilami.

Pravijo, da nekatere belške dekleta hodijo na sprehod s Krstavci; za domače fante se pa prav nič več ne zmenijo. Čuk jih je videl iz Belške lipe.

Pravijo v Slavinji, da ima neko dekle veliko dušo in blago srce, a ne do nebes, nego do Amerike.

Pravijo, da so na Saksidu ob priiliki pripravljena klobas za »grando estivo« po nevednosti zaklali nekega ubogega osla, ko je ravno »zingare« pripeljal, misleč da je telček. Šele tedaj so opazili kaj so naredili, ko je bilo treba »zingare« zopet odpeljat.

Pravijo, da je Micka iz Landola zelo ponosna na svojo izvanredno bistroumnost in na svojo lepo kratko krilo.

Pravijo, da bo ustanovilo društvo »Razpadlo« zopet avtomotovilsko motobicičlisko zvezo med Kaminom in Volčjemgradom. Baje že stoji garaža na Komenskem Blejskem jezeru v ta namen.

Pravijo fantje iz Idrijske, da se za Dolenje Vrsniška dekleta ne spodobijo, ko se učijo plesati moško in tango.

Pravijo, da fantje iz Govejke in Idrijske samo zato hodijo k dekletom v Idrijsko, da se najedo in napijejo.

Pravijo, da bodo imeli Govejški in Vrsniški fantje v nedeljo družbo javorjevih palc v babji rupi na kljuki.

Pravijo, da je neki sezanski uradnik šel v Orlek na »bal« samo, da se je najel kofeta in Orliških lancelov.

Pravijo, da so dne petnajstega t. m. pri Tamh. društvu v Biljah vstopili vsi godbeni instrumenti v »štrajk«.

Pravijo v Postojni, da neka »trapla« je nalašč telovadila pri nastopu Sportnega kluba v čevljih z visokimi petami; seveda, tako je lažje vzbujala večjo pozornost.

Pravijo, da je čeca iz Homca, ki je služila pri Tolminkem mostu, potrosila svoj zaslužek za lepoticje za barvanje lic, da bi se bolj prikupila.

Pravijo v Praprotnu, da so nekatere dekleta, ki vsako nedeljo hodijo na Kresnjo iskat si druge fante, ker domačih nočejo. Čuk jih dobro vidi.

Pravijo, da nekateri Obloški fantje nosijo klobuk po strani dosti bolj kakor oni, ki je narisana na knjigi: Po strani klobuk.

Pravijo, da je bil v Potoku pod Premom zelo zanimiv plesni večer ob luninem svitu v čast g. brigadirju in Francki.

Pravijo, da so se šle Kilovške gospodine za to na ringelspil vozit pri Klobučarju, da so gospodoma »Kapotu« in »brigadirju« lepo perilo in »bodilčke« pokazale.

Pravijo, da so člani bivšega »Sokol« v Šču dali telovadna orodja v najem mišim in podganam po neverjetni nizki najemniini.

Pravijo, da v šempolajskem hotelu imajo prednost le tujei; domačini pridejo na vrsto, kadar tujcev ne bo.

Pravijo, da bodo v Borjani ustanovili tamburaško žensko godbeno društvo. »Kapelmajster« bode neka krčmarica, katera že zna: »Čtre moje« kako lepo poje, joj, joj, ti si moj!

Pravijo, da sta na Uhanjah »mlinara« Tonček in njegov brat »šuštar« Janezek ustanovila dirkaško društvo »Zajčji pogum«. Prva dirka se je vršila po zaslugi uskih policistov v nedeljo 12. 8. Rekord je dobil »šuštar« Janezek, ker Tonček je po pomoči »laufala« proti Ajdovščini mesto proti Uhanjam iz strahu, da se vsoled njegovega gigantskega diramont podre. Na srečo željo obeh tekmecev je dirka ponovi prvo nedeljo v mesecu oktobru ob vsakem času in ob vsakem vremenu. (Za ta »Pravijo« je plačal »Čuk« 1. liro kazni, ker je bil »prema« lo frankitan. Če hočejo dopisniki, da »Čuk« probi njilove dopise, naj na pisma prilpejijo dovolj znanik. Največja nerodnost pri tem »Pravijo« pa je bila šele ta, da je bil pisan na eni strani. Dopisnik seveda iz spoštovanja da »Čuka« je pisal na celi poli, tako, da je »Čuk« za tri prazne strani, plačal 1. liro kazni. Da bi te bes... Ur. »Čuka«.)

Pravijo, da postavijo v Vipavi »gauges« in najmejo »bojce«. Kdor se bo hotel obesiti, mu ne bo treba ne »štrika«, ne »žajles« in ne »seveka«, ampak plača samo takso. Pravijo, da to podjetje bo »neslo«. Saj ljudje se v našem okraju v zadnjem času kaj radi obečajo.

Pravijo, da petje na Logarčičih zelo slabo napreduje; vzrok temu je, ker je pevovodja izgubil posluh, ko je šel ... čez vrh.

Pravijo, da bi rad Miha Čuka vjel, zato mu hodi po noči nastavljat zajinke, pa »Čuk« je prebrisan ptič, Miha ti ga ne boš dobil.

Pravijo, da je Izabela, lovca ukradla, da ga je potem poslala »Čuka« nazaj.

Pravijo v Ljubljani, da je fantovsko in deklško društvo »Zanobenje« na Srpenici faliralo radi malomarnosti obeh predsednic, ker se premalo brigata za društveni red. Ako bi hotel Čuk malo tja pokukati, bi se takoj prepričal o nerednosti, ki se tam dogajajo, ter bi po mojem mnenju predlagal za takojšnjo preureditev društvenih pravil. Eden izmed nekdanjih članov društva »Zanobenje«.

Pravijo, da je v Ajdovščini pri Jerasovih v službi enga pol okroglega balončka iz Sv. Vida doma. In ker postaja ta balonček čimdalje okroglejši, je požrl veliko porcijo »Bittersalca« ali po domače konjskega purgacijon, vsled česar je nastalo nekaj mehkejši.

Pravijo, da je dobila neka gospiča iz Goč tako dolg »dopust«, da ji dorasejo ostrizeni lasje.

Pravijo, da večerna predavanja na Slapu pri Vipavi izbornu uspevajo. Posebno radi tega, ker večkrat poskrbi za razvedrilo domači umetnik glasbe na »pihala« pod pazduho. K nadaljnjim obiskom vabi »Kuric«.

Pravijo, da je postala Slavina imenitna in veličastna vas, kajti vsak dan se pojavljajo v Slavini postojnski »gigerli«, ter si iščejo od hiše do hiše svoje sreče. Najhujši med njimi je Pepe Lovec, neki »ferrovier«. Baje obeta svoji izvoljenki pašte šute in makaronov v izobilju.

Pravijo iz Postojne, da se spediterska Mica odkar vozi kolo, večkrat pelje v mraku proti Kazarju.

Pravijo iz Postojne, da se je Janez iz Tihe zelo jezil, ker je pri zadnji veselici postal tako kmalu vdovec.

INTELIGENTEN SOPROG.

Ona: »In vedno kupuješ Dunajske klobase? Ali ne veš, da so nezdrave. V njih se najdejo lahko tudi črvi.«

On: »Kako hočeš, da pridejo črvi v klobase, ko so vendar zvezane na obeh straneh!«

Pravijo, da sta L. Pepe in V. M. iz Postojne izgubila na velikem ljudskem žrtju gas. društva v Slavini svoja srca in jih sedaj iščeta skoro vsak dan po Slavini. Vsi Slovenci jima želimo kar največ sreče.

Pravijo, da je bil na ljubljanskem veletrgu na prodaj »orliški aeroplan«; ker ga pa Orločani niso mogli prodati, darovali so ga ljubljanskemu muzeju.

Pravijo, da so si »orliške frajle« pri zadnjem plesu, — katerega je priredilo orliško dramatično društvo »Razljuti lonci« — namazale podplate z poljevo mastjo, da so lažje plešale »tango« in »alla mosca«. To naj-novejšo iznajdbo priporočamo vsem kraškim dekletom!

Pravijo, da bodo Orločani napravili na »Čičerki« mlin in mlatilnico na burjol.

Pravijo, da je pomanjkanje fantov, a to ni res, ker je bajje prišlo neko nedeljo trinajst Skriljanov na tri hribke-dobravke. Torej, prav dobra letina za fante.

Pravijo v Koprivnici, da je tamošnji inženir, katerega je poverjena zgradba vodovoda, opremenil prvotni načrt. Preračunal je namreč, da bo treba najmanj 15.000 ton makaronov za vodovodne cevi. Ker bi valed tako velike porabe makaronov gotovo nastala lakota v celih Italiji, se bo namesto makaronov rabilo bezelj za vodovodne cevi.

Pravijo istotam, da imajo nekaj bolnikov, kateri imajo bolezen, ki se ji pravi: »koražua per barufius«. Ker dosedaj ni še nobeden zdravnik iznašel zdravila proti tej bolezni, prosijo Čuka, naj jim on napiše »recept«.

Pravijo, da so nekateri tički, ki prihajajo v nočnih urah na postajo Herpelje krast staro železo; če so prav taki tički, da se nočnemu čuvaju skrijejo, bo pa prišel Čukec sam in uzmoviče v Čuku imenovat.

Pravijo, da so Herpeljake in Kozinske frajlce strašno vesele, odkar jih Čuk pusti iz lista. Mislijo da so se poboljšale.

Pravijo, da je v Herpeljah gospodična, ki se je par tednov pogovarjala z g. oficirski, ter dopovedovala, da je njena sestra poročila neumnega Slovenca, in da ona bi se ne mogla tako hudo pregrešiti. Čuk je na ko stanju sedel in vse dobro slišal; pozor, sestrične, da vam ne pride Čukec pred prodajalno na latnik poslušat, kaj se pogovarjate.

Pravijo, da so v sredini mesta Postojne zasledili gnezdo škorpionov, ki so pa bili v resnici le čisto nedolžni kameleoni.

Pravijo, da je na Premu bila dne 2. septembra predstava, t. j. velik ples, združen z razstavo najnovejših toalet. Nekatera dekleta so razstavila 3 do 4 obleke. Pa tožijo, da ni denarja!

Pravijo tudi na Premu, da je naravno, če mladina nekoliko ponori. Naj ima veselje, saj jo čaka še polno bridkih ur. Čudno pa je, da so norele pri plesu tudi nekatere matere, ki imajo po 6—8 otrok in ki so bolj podobne sodčkom, kakor pa brhkim dekletom. Takim pristoja pač bolj kuhališča v roke, ko fant v naročju. Mogoče se pa hočejo s tem rešiti preobilnega sala?

Pravijo, da bo prišel Čuk tudi v Rakovec pogledat, kaj delajo dekleta po noči.

Pravijo na Logarščem, da je njih umetnik sezidal veliko dyorano ki inta le eno okno. Preračunal je, da pride bolj po ceni, če bo nosil notri svetlobo v žaklju.

Pravijo, da so se nekateri mladeniči iz Oseka dne 8. 9. na Sv. Gori zelo nedostojno in neollikano vedli. Navzoči mnogostevilni romarji so se po pravici nad takim obnašanjem zgražali ter so jih pošiljali v svinjske hleve, kamor edino spadajo!

Pravijo, da bodo na Logarščem, tako »mašino« naročili iz Amerike, da bodo vsa dekleta pomladili.

Pravijo iz Postojne, da bo šla naša Mica v kratkem čez, da si ozdravi svoje srčne žane.

Pravijo iz Postojne, da je naša Zofka pri zadnjem telovadnem nastopu pokazala izvanredno nadarjenost v redovnih vajah.

Pravijo, da je kozmikiško društvo delo svoje veselice ločilo za nekoliko časa, ker so ni dovolj kisa, za jo predstaviti briški omladini. Psi!

Pravijo iz Postojne, da se kurjevaška županja kesa, ker je odbila žermitno ponudbo otoškega načelnika.

Pravijo iz Postojne, da postojnski tenorist, vkljub da ej odstopil pismo no od vseh društev, še vedno steza »goflo«.

Pravijo, da Ajdovske gospodične so začele simpatizirati z nekaterimi uslužbenčji; svoje tajne sestanke imajo samo ob poznih urah; se razume

da jih nihče ne vidi. Umljivo je, da je taka ljubezen mnogo bolj grešna, kakor pa druga pri belem dnevu. Kaj si morajo mislit fantje, kateri se sedaj nahajajo v daljnih krajih, ki slišajo take novice? Prisiljeni bodo ostati samci, ko se vrnejo v svoje domače kraje. Verjetno, da »Čuk« kaj takega izve, ko vidi tudi ponoči, in se z njima za kaj takega, ker je to tudi njemu v zabavo.

nam je poslala tekmece a tole pesmico:

Oj fantič presneti,
dobila sem te
hudo je pri srcu
to jeze more,
je fantič ti ljubco
zapeljal grdo,
pri nogi tičis mu
in gledaš hudo.

M. Trebec, Veliki dol, jo je ubral takole:

Zaljubljeno držital
pod dežnika se senco,
Marička Marjančka
in Jožetov Jože,
če rada se imata
pomozij jima bože,
ker zdolaj pod nogami
potuhnjeno se nekdo drži,
kot maček na miško preži.
Da ne bi prežal na druge ljudi,
ga denem v koverto,
Čuk vzemi ga til!

Marija in Ivan Leban, Tržič, S. I., sta jo »zažingala« takole:
Tekmec je prebrisan bil,
Ker je že prej to dekle ljubil.
Zdaj zvedel je, da drugega štema
In da z njim sprehajati se je šla.
Zato se skrili v kôšate palme
Da bi od strani planil nanje!
Mici Primožič, Tržič, S. I. S., poizkušala tako zapeti:

Osamljen tekmece tu stojim,
Kar vidim — mi ne gre v spomin.
Nekdanja mi izvoljenka,
Izbrala si je drugega.
Sloneč ob drevju blizu njih,
Lahko izdal bi me moj vzdih.
A vendar mirno prisluškujem,
Pri srcu pa mi je hudo, —
Ah, kje so tisti divni časi,
Ko šetal jaz sem z njo tako.
Jeram Jakob iz Vrha, je zapel:
Ker užaljen je revež,
nazaj ti ga dam,
ti Čuk ga tolaži,
jaz pa ga ne znam.

Štrekelj Dušan iz Komna, je ubral te strune:

Udobil sem tekmece,
naše Maričko Marjančko,
ki je tik parčka
tihu skrival se,
vse poslušal, kaj sta govorila
in veselo smejala se,
pošiljam nazaj ti tekmece
in zraven še lirce tri.

Winkler Matilda, Tolminski Lom

Sem tekmece dobila
a zame tak le ni,
zato ga bom vrnila,
Hlapca Jerneja pošlji mi.

Ziderič Marija iz Praprota:

Oh, kaj početi zna
ta fantič ljubosumen,
zakaj Maričko pustil
je prej, je bil neumen.
Presneta ti Marička,
kako se vam drži,
tako da niti videt
prvega vredna ni.
Zares je par prav lušten,
pa toliko več bi bil,
če bi se prvi fantič
z Maričko omožil.

Mihanca s pod Klanca, pošilja vrstice:

Moj čukecl
Na fanta nazaj, a pazi, da se
ne zaljubi vanj!

Marička Marjančka,
je ljubčka pustila,
si družga izbrala,
z njim šetal bodila.

Njen prvi bil jezen,
je čakal na njo,
v skritem kotičku
pod belo vasjo.

A jaz sem ga vidla,
se mi smilil je z'lo,
sem ga sebi zvolila,
da večno moj bo.

Spacapan Marija, Oseljan, je zapela:

O, presneti tekmece ti,
prav dobro si se skrili,
težko sem to vdobila,
in se maščevala,

Čuku te poslala.

Jos. Šuligoj, Tolmin: Naznanjan

Ti, da sem dobil tekmece. Glav
in pri Jožetovih nogah in stoji
ven njega. Na glavi ima kapco.

Ko bi bil jaz dekle, bi ga obdržal
se, ker je res »lejšta« fant; ker pa
nilem, Ti ga pošiljam nazaj. Naredi
z njim, kakor veš in znaš. — Rudolf

Lančau, Vedrijan: Tekmece smo do
bili in da bi Maričko Marjančko ne
napadel, smo ga v koverto prilepili

pred Čuka predstavili, da ga bo tudi
Čuk dobro pogledal, in ne bo v no
varnosti.

POZOR!

POZOR!

Šola se bliža

Kje boste kupili šolske potrebščine?

Kje boste kupili šolske knjige?

Nikjer drugje

kot samo v Narodniknjigarni
v Gorici, ulica Carducci 7, v hiši
Goriške „Ljudske Posojilnice“

kjer dobimo prvovrstno blago
in po zelo nizkih cenah.

Oglejte si veliko zalogo

raznovrstnih peres, peresnikov, svinčnikov vseh vrst,
barv, barvik, krede, tablic, kamenčkov, gobic, radirk,
črnila vseh vrst, črnilnega ekstrakta, lepila, tušev,
čopičev, šestil navadnih in finih, risarskih žebličkov,
ravnil, trikotov, šolarskih škatlic, zvezkov vseh veli-
kosti in števil, risank, risalnega papirja, notnih
zvezkov i. t. d. i. t. d.

Ohiščite nas!

Ne bo vam žal!

Tekmece so dobili.

Zlobec Katka, Opčina, se je tudi
oglasila s pesmico:

Marijančka je zaljubljena,
veliko močno kar za dva.

Dobila ga je, prav zares,
šla sta dalje vmes dreves.

V goščavi se vstavita,
na uho si pravita.

V skritem drug opazoval,
misleč si, kaj bi se ga bal.

V skritem gleda in posluša,
kako mu pravi: Ti si sam!

Da, tebe ljubim, ne pa varam!

Ker čas je že, da se prodam!

Cestnik, Marija iz Postojne, jo je
»zažingala« takole:

Ubogi ti zaljubljen par,
nesrečen pač si bil vsikdar,

tekmece; ti je srečo vzel,
ker v ljubezen si zašel.

Tekmec ima nos pasjega smrčka,
in bo ranil vajina srčka.

on srdit, bo še postal
vama glave bo razklal,

ker nezvesta ti Marička
imaš tekmece za očiščka.

Od jeze ima razmršene lase,
bridkosti ne ve več sam za se

oh žal da nisem več dekle,
ker tekmece mi na srce gre.

Res, tekmece ni lep kot ta usiljač
a je zvest kot pes domač.

naj si zbere drugo nevesto,
da ga bo ljubila zvesto,

zato vam pošljem ga nazaj,
da bi dosegla sveti raj,

in zraven pa še lirce tri,
pa lep pozdrav, kikiriki!

Pepček Božič, Celje, je zapel:

Tekmec na levi leži,
Jožka se nič ne boji,

pa zraven grdo drži se
češ, Jožek obriši se

strah vendar ga je strah
če bo res takisto šlo!

Tako je zagodel Kranjc Avgust iz

Zakojce:

Kje je tekmece,
presneti tepec

dobil sem te
pa ne maram zate,

ker na glavi stojiš,
v zrak potplate držiš,

saj te Čuku rad dam,
in še pokramljam:

pošljite še »klišno«,
da bo bolj »gvišno«!

Marija Rijavec, St. Vihka gora,

**POZOR GG. POVERJENIKI
GORIŠKE MATICE". Uprava „Go-
riške Matice v Gorici v Narodni
tiskarni prosi gg. poverjenike,
da nepreklično do dne 30 sept.
dopošlejo imenike nabranih na-
ročnikov. Če kateri g. poverjenik
pošlje imenik po tem roku, ne bo
mogoče istega natisniti v Kole-
dariu.**

Albert Ravbar, Komen:
Nasel sem ga napadalec,
ker ti ga ne morem osebno pripeljati,
zato ti ga hočem tu v pismu poslati.
Ena iz Sezane, pravi: Nadvse Ču-
ka „Čuka na palci“. Ker ni niti od
daleč podoben mojemu „ta prave-
mu“. Ti ga pošljam nazaj.

Zidertle Marija, Praprotno, je poslala
tako:

Se enkrat Vam pošiljam,
tu tekmeča nazaj,
se v ono Praprovko zaljublil,
in noče it' nazaj.
Ko pisala sem pismo,
falot se mi je skrtil,
sem iskala ga v vasi,
je on pri ljubci bil.

Tekmeča so dobro pogodili,
k naba nazaj ga zapodili,
se sledeči: Kačnik Maks, Trbovlje;
Julij Lapajne, Vojsko; Sivec Anton,
Tolmin; Otilija Skerk, Praprotno; Slav-
ko Zagar, Praprotno; Volčič Ivan, Ko-
men; Pepca Kerševan iz Rihemberka,
Ena Lapanja v Sezani; Oblesček,
Volčec; Ljudmila Vogrič, Trbiž; Lu-
cija Jug, Rakovec; Karol Valenčič,
Nadanje selo; Faganel Jožefa, Oze-
ljan.

Nekateri so pesem zložili,
so jo premalo zasolili,
zato je v koš zletela,
bo rokopisom pela.

IZGUBLJENO.

Neka »uboga« oseba je izgu-
bila od Saksidov pa do Nar.
tisk. v Gorici materin jezik.
Pošten najditelj je naprošen,
da ga proti gotovi nagradi pri-
nese v Nar. tisk. v Gorici ali
pa društvu »Societá« na Sak-
sid.

Pozor! Pozor!

Iz Komna:
Naznanjam, da imam na
prodaj ali pa v zameno sle-
deče:

1) 1 par razstrganih šulnov
(čevlje).

2) 2 stara raztrgana klebuka
ali pa zamenjano z novimi.

3) 3 pare gnilih umazanih
raztrganih kovčec (ali nogavic)
po zmernih cenah in ano ušivo
lišajevu suho mačko.

Kdor hoče kupiti to drago-
ceno blago, naj se hitro, da ne
prilike zamudi obrne do Fe-
drikota ali Napoljona v Kom-
nu.

ARISTOKRATIČNA VZGOJA.

Dvorni učitelj: »Povejte Vi-
sokost, na katero stran piha
zahodni veter?«

Prince: »Tega ne vem!«

Dvorni učitelj: »Prav pove-
dano Visokost, kajti v Sv. pis-
mu stoji: Od kje prahajajo ve-
trovi vemo, toda ne vemo kam
odhajajo.«

V NAJFINEJSEM MESTNEM HOTELU.

Gost pozvoni, natakar
pride. Gost: »Prosim plačati!«
Natakar: »Imate kruh, juho,
goveje meso s špinačo... pe-
čenko s krompirjem, dva vrē-
ka piva, kavo s slaščicami...
prosim ali imate še kaj?«
Gost: »Lakot in žejo!«

POREDNI OTROCI.

V šoli.

Učitelj: »Kako se imenuje
četrti Božjat zapoved?«

Jožek: »Spoštuj mater...«

Učitelj: »Morda ti nimaš več
očeta?«

Jožek: »O pač, toda on doma
nič ne ukazuje, marveč mati.«

Taščina molitev.

»O Čuk ki vse vidiš in vse veš, govori s Sovo, da popelje
vse tašče na svetu v kak miren kotiček. Smo na tramvaju,
nam pravijo stare babe. Če smo v cerkvi, nas suvajo v rebra;
če gremo v kopelj, nas popeljejo zeti, kjer je najglobokejša
voda; ako gremo na letovišče, se nam šibijo noge na strmih
brbi; doma nam stopajo na kurtje očesa; otroci nam trgajo
krila in mečajo gnjiv krompir za nami; če damo svojim
hčeram prav, smo stare kljuse; če damo zetu prav, se hčere
jokajo kot bi bil v peklu.

Čko pa povemo kako pametno, nam pa žugajo, da nas
dajo v »Čuka na palci«.

Čuk usliši mojo prošnjo, da ne bom več tašča!

PRIJAZEN DEČEK.

Lord Abington se je nekoga
dne sprehajal v neki vasi blizu
Oksforda. Kar mu pride naspro-
ti mali deček, ki je poljal na vrvi
tole. Ko pride mimo lord, se de-
ček ustavi in ga gleda z odprti-
mi ustni. Lord ga vpraša, če ga
li pozna? »Da,« pravi deček.
»No, kako mi je ime?« »E, lord
Abington!« odgovori deček.
»Zakaj se ne odkriješ tedaj, če
me poznaš?« »Prav rad to
storim, gospod,« se mu odreže
deček, »ako mi hočete ta čas
držati tele.«

HLADNOKRVEN NATAKAR.

Gost: »Že nad pol ure čakam
na svojo pecenko.«

Natakar: »Kako hitro teče
čas - kaj ne?«

MILOSTLJIVA

Mioi, kaj naj to pomeni, da
(s pasjo mrcino v naročju),
nas Floki noče jesti mesa? Je
nar bolan?

Hišna: »Ne vem, milostljiva,
ali naj grem vprašat živino
zdravnika.«

Gospa: »Čakaj še, tega ni
treba, najpoprej poskusi ti ali
meso ni staro.«

IZ BOLCANA

nam pišejo slovenski lantje-vojaki.

Po dolgem času »Čuka« brali smo,
ker kapitano je skrbel, da na svitlo
ga ni bilo.

Zdaj pa je le ušel,
in na vahto priletel.

Zdaj Vam pa sporočam to:
da Lado v kratkem v »spržon« žel bo,
ker ona iz Unterajasa,
pri korenjaku se nalajsa.

Francelj je mogel iz Malza ubežati,
ker hoteli so ga kamenjati,
naprej pa nič več ne pove,
ker na preteklost težko spominja se.

Brivec nas zastoni, striže in brije,
zato pa švabe toliko bolj privije,
zlomil je dve mašini, tri glavnike,
ter marsikateri glavi napravil štike.
Pozdrave iz Tirol pošiljajo Blaz-
nik, Gaspersič iz Sv. Peterske doline
ob Pivki, Marušič iz Mirna ter »kom-
pajpski« briječ od 1. septembra »Ca-
valiers« Torkar Miklavž iz Huda-
južne.

NESREČE NA ŽELEZNICI.

Prvi prijatelj: »Jej, grozne
nesreče se dogajajo na železni-
cah; nekatere so kar nepoprav-
ljive, in tudi jaz sem njihova
žrtev.«

Drugi prijatelj: »Ti, kako
to?«

Prvi prijatelj: »Na železnici
od Dunaja do Ljubljane sem
se seznanil s sedanjo svojo
ženo.«

TO JE RES HUDO!

Ena prijateljica drugi: »Za
božjo voljo, Terezika, ti si še-
le 14 dni omožena in že počeš?«

»Ah, ljuba Anica, kako bi ne?
Danes so nas obiskali gostje,
in moj lvo jim je mene pred-
stavljaj: »To je moja stara.«

STARŠI, UČENCI, UČENKE!

Knjigarni v Gorici, Via Carducci šte. 7, v novi hiši „Goriške
Ljudske Posojilnice.

Šolske potrebščine
nakupite v Narodni

Knjigarni v Gorici, Via Carducci šte. 7, v novi hiši „Goriške

Ljudske Posojilnice.

VIŠEK PODOBNOSTI.

Štampiljar pripoveduje: »Jaz in moj brat sva si na splošnem tako podobna, da če v slučaju kedo izmed naju stori kako neumnost, se ne ve, če jo je on napravil ali jaz.«

Listnica uredništva.

Tolma. To pot pič, niti dialekt, ne ono drugo. Tudi ženitna ponudba ne gre, ker če jo priobčimo, dobimo toliko ponudb, da nas zasujejo s košem vréd. — *Ilirska Bistrica*. Kar je presosebnega pač res ne moremo priobčiti, posebno ne z imeni, dajte in zapomnite si to na veke. — *Ilirija*. Ker je Čuk izgubil »špegle«, ne more takih stvari brati. — *Zenitna ponudba* uradnika, ki išče nevesto in zruven 25.000 lir. Takih ponudb smo imeli že mnogo, a to bile so brez uspeha. — *St. Peter*. Prencrazložno, preosebno. Če bi Čuk bral in priobčil bi izgubil oči in perje. — *Štoperčik*. Vi pravite:

Oj deklice Skopeljake,
ne bodite preveč
zaljubljene,
da ne boste prekmalu
nad ljubezni guncale.

To je pa tudi vse, kar lahko priobčimo med listnico. — *Idrija-Podpleče*. Take reči Čuk v koš pomeče. — *Grihovo Brdo*. Za enkrat je letelo v koš, pa drugič kaj več. — *Ilirija*. Poslano je Čuk za enkrat požužal, pa drugič kaj, če ne bo Čuku samo za kosilo. — *Ajdovičana*. Vse pač ni za Čuka. Pustimo to. — *Idrija*.

Vseh kvant Čuk ne mara,
to je že pesem stara,
če ti kdo na nogo stopi,
če te po obrazu lopi,
ti odbije pol klobuka,
to še vendar ni za Čuka.

Zakojca. Vsega ni mogoče priobčiti. Marsikaj je res, a je treba opravi doma, če koga kaj briga, bogvari, če bi Čuk vse princel, to bi smrdelo, da bi ga še pes ne povohal. — *Osek*. Pevsko društvo, malinje, debel glas, vse skupaj je Čuk zmčsal, da ni vedel, kje je rep, kje glava, zato je pa zagnal v koš. — *Posojna*. Ono o plesu — ne razumemo, zato ne moremo priobčiti. — *Zenitna ponudba* iz Posojne. Pod pikicami se skriva svinjarija, zato smo zagnali v koš. — *Posojna* (trgovec — ženitev.) Slo v koš! Pa zakaj? Pa zato! — *Ajdovičana*. Prehudo o letoviščarki! Pustimo preosebne stvari!

POZDRAVI IZ BOLOGNE.

Naprosili bi vas, da bi dali v Čuka nas. Pošljamo srčne pozdrave znancem in prijateljem in našim dekletom, nahajajoči se fatje v Boloniji pri kavaleriji Saluzo.

Štanta Ivan, Miren; Stučin Peter; Cerkno; Makuc Peter; Reka pri Cerknem; Križmančič iz Doline pri Trstu; Mikelič Paolo iz Planine; Brežigar Josip, Vrhovlje; Bratuž Ivan, Št. Vid; Sinkovec Nando, Idrija; Lazar Leopold, Idrija; Kavčič Ivan pri Žereli; Valentinčič Rudolf, Modrejce pri Tolminu; Ječič Rudolf, Sv. Križ-Cesta; Urdih Peter, Miren; Lapanja Ivan, Tribuša; Reje Ivan, Konomlje; Sen Josip, Črni Vrh.

JOJ, KAKO TRDA GLAVA.

Odvetnik: »Vi tedaj zatrjujete, da Vam je Vaša soproga zagnala železni utež v glavo.«

Soprog: »Da, gospod odvetnik, zagnala mi je železni utež v glavo.«

Odvetnik: »Oprostite, a to ne more biti res, ker na Vaši glavi ni nobenega znaka.«

Soprog: »Na, moji glavi ne, ampak na uteži se pozna!«

VELIKO ZAHTEVANO.

Dama (prinese po petih letih sliko svojega moža nazaj umetnika): »Prosim Vas, ali ne bi hoteli zamenjati tega portreta za kako pokrajinsko sliko? — Od svojega moža sem se namreč ločila.

Širite „Čuka“.

MOBILJE

O. BERNT

GORICA, — Piazza d. Vittoria 21
na Travniku) Tel 69.

:: Goriška Ljudska Posojilnica ::

V. Z. Z. O. J.

Gorica. Via Carducci št. 7 I. Lastno poslojje Križišče tramwaya. - Najstarejši slov. denarni zavod v Gorici — Ustanovljen l. 1883.

Obrestuje navaadne hranilne vloge po 5 %. Na odpoed vezane vloge obrestuje po dogovoru najugodnejše.

Sprejema vloge na tekoči račun.

Daje svojim članom posojila na vknjižbe, menice in zastave, ter jim otvarja pasivni tekoči račun.

Uradne ura za stranke od 9 - 12 in od 15 - 17.

Ob nedeljah, praznikih in sobotah popoldne se ne uračuje.

Staroznana tvrdka ustan. 1863

FRATELLI MAREGA, Gradišče ob Soči

obvešča svoje spošt. odjemalce, da je zopet na novo vspostavila svojo INDUSTRIJO, ki je bila vsled vojne porušena, in sicer: destilacija žganja, konjaka itd. tovarna likerijev, sirupov in kisa-Pasteur pod zadružno tvrdko:

B. A. Fratelli Marega & C. I.

Obenem obvešča, da ima na prodaj veliko množino sodov po konkurenčnih cenah.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA

Via Carducci 7 v hiši gor. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.

:: Vrví, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila. ::

☛ Sveče, vesek, kadila. ☛

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevnih cenah.

Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

☛ Podružnica v Solkanu. ☛

Znana slovenska tvrdka

JOSIP KERŠEVANI

mehanik, puškar in trgovec

Gorica, Stolni trg. št. 9 (desno)

se priporoča slavnemu občinstvu za nakup najboljših šivalnih strojev Original Mundlos Nemških tovarov, katere jamčim za dobo 25 let. Poduk v umetnem vezanju, krpanju in šivanju brezplačno. Tako imam tudi najboljša dvokolesa znamke Kolumbia Ameriških tovarov, katere jamčim 2 leti, vse dele spadajoče v mehanično in puškarsko stroje.

Delavnica in popraviljavnica

Stolni trg št. 5.

Ugodna prilika.

Hiša z gostilno

staro znano dobro vpeljano v veleobljudenem in industrijskem trgu v Jugoslaviji (Sloveniji) ležeča na najprometnejši točki in centru bivališč, 8 min. od kolodvora, najlepši gostilniški prostori, lokal za mesnico s sušilnico za meso, lastna kopalna soba, žganjekuha, zelenjadni vrt, ves gostilniški, kuhinjski in kletarski inventar, ter druge premičnine se radi posebno težkega družinskega položaja takoj proda za ceno Dinarjev 350.000.

Gostilniška koncesija zasigurana, na željo tudi trgovska koncesija na razpolago. — Gostilna sama nosi letno ne pod Din. 100.000. — dobička. — Obrniti se je osebnost na: Ciril Majcen gostilničar, Jesenice Fužine - Gorenjsko.

Kdo na to reflektira mu ne bo nikoli več tako ugodna prilika nudena!

Franc Prinzig - Gorica

na Katerinijevem trgu št. 2.

Prevazanje z avtomobili, izdelki iz cementa, iz umelnega kamenja, izrezani kipi itd.

Zaloga cementa in krede.

Cene brez konkurence.

Velika zaloga manufakture

RUGIR VENUTI - GORICA

se je s 1. septembrom

:: preselil v lastno hišo ::

Corso Gius. Verdi št. 19.

Vsaki dan novi dohodi
jesenskega in zimskega blaga.

Cene zelo ugodne.